

Mutta ennen muuta

Timo Salo

Mutta ennen muuta

Virityskuva

1 a p
s a o

Osuuskunta Poesia • Helsinki

*Kiitos tuesta Koneen Säätiölle,
kirjastoapurahalautakunnalle,
armaille ystäville ja kollegoille*

© Timo Salo 2017

Kansi: Olli-Pekka Tennilä ✂ TS

Ornamentit ✂ taitto: Timo Salo

ISBN 978-952-305-079-2

ISBN 978-952-305-080-8 (pdf)

Painopaikka:

Drukätava, Riika, Latvia 2017

Äidilleni & veljelleni Tuomolle

0 . 0 . 0

kielen

enkeli

päästä sinua ellet siunaa minua

mittaa aikamme mitalla meitä
oman ikämme verrasta mittaa

tämä harhautuma, poikkeama
milloin virhe, milloin muutos,

älä salli pullistua tästä hiivasta

(

varkain, äläkä astua säännöstä

'aikaistua', *Nykysuomen sanak.*:

aikaistua v. 1. varttua tai kehittyä täysi-ikäiseksi. | Lapset olivat kasvoiltaan a:neet PAKK - - vuosi vuodelta a: ja kehityimme LINN. Hyönteiser toukan a:minen. 2. joutua liian aikaisin:) (myöhästyä. | J1 piterin kuiden säännölliset pimennykset myöhästyvät tai aivat riippuen maan suhteellisesta etäisyydestä siitä

keritä: jälkiviisaus, ironian iäti joutua toisin kuin) (myöhästyä
'kehittyä', *Etymologinen sanak.*: [s. o. *Suomen sanojen alkuperä*]

kehkeä [---] *kehittää* (nykymer . Roos 1863) murt.
'liestyttää, purkaa; kohennella, jöyhöttää', (vanh. kiel., jo
Agr) 'vapauttaa, päästää' (Raam 1642 »*kehitä* meitä
pacanoista»), *kehittyä* (nykymerk. Gen 1887) murt. ja vanh.
myös 'purkautua', *kehitys* (Jusl 1745; nykymerk. K

Bergholm 1869), murt. mm. 'pu'kulanka'; *keho(i)ttaa* (Raam
1642) murt. 'pöyhiä, käännellä, rajotella; purkaa (et. sukkaa
t. muuta kudonnaista)', *keho(i)t* s (Raam 1642) ~ ka *kehitteä*
'irrottaa, purkaa; kehottaa, yllytää, suostuttaa, neuvoa',
kehittyö 'kankaasta: purkautua l idoksesta; seurata

yllytystä, kehotusta, joutua, suo iutua; *kehittyä*, harjaantua',
kehitys 'kehotus, yllytys, neuvo' ve *kehitada* 'keriä, kelata
(esim. lankaa värttinälle) vi *kebi* da 'kohottautua;
pullistautua', *kehitada* 'kohottaa kohauttaa', *kehitus*
'kohottaminen, kohauttaminen

pura meitä pakanoista, kehota merkitystämme kohentumaan nostata purkutyö yllytä hullua
kohauttamisen kautta, käännä kehoitus silmäpako pörköymä quasi Penelope telam retexens

älä jätä meitä kiertämään kuin

vuoden kierto keriytyy, kertyy kehittyvien maakuntien kietää
kehälle kehiä vyyhdinpuu puu

kehä [---] kehittää 'tehdä kehä' e, varustaa kehällä' («Kuumet
ennen kuun kehitti, Kavet kuur kehästä päästi») *kehitys* 'kehä,
kehys' [---]

mutta keitä me muistutamme, ettei kehitys kehkeydy kehästä
vaan langan päästetystä päästä

)

harhaan,
aavistan,
muistan,
aiennun.

Vastaava metsä

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

|

metsä

|

metsästä
vastaava metsä

|

|

|

|

|

tie on kulunut.

Tie on kulunut met[sä/afora].

Aavistuksen paranoiדי luonne

romantiikkani kerrottu ruusu.

Kynä ja puhelin, nukkuva äiti, nuottiviivan ominaisvärähtely välipohjan alla vasten tai vasta
ihmeitten jäljessä tulimme me kaksi, viisastelimme, ja kolme, neljä,

miten esitin kysymyksiä

kuin vihjeitä, enkö näe itseäni muuna, yhtenä muista, näitkö minut, aurinkoaitini, että idin
suhteellisen vakaan elementin kuten sanan taivaankappaleen väliaikaista vaikutustako etsin

Maailmanpyörä, nouseva kuu, matemaattinen kuusi ja kuusi, naisen povi ja muumin kuono
se on paniikki tai vastuu, josta ei Pan vastaa minä saavun että tuohitorvi kuin puhallusputki

sinua vastaan, ikä kaikki, kuin ikään, minä nousin: ei mikään ja aurinko nousi minua ennen

mistä pisteestä kuvittelu alkaa, miten jaloa olla minä tai mesi, vastaava kehikko, väliaikainen
että voisi nousta ilmaan, seistä kielikuvan ilmassa, tämän yllä ilman ilmetä, olla eriteltävissä,
että katsoisi taaksepäin & olisi määrittynyt eikä mikään kuin samantekevä, merkitystä täysi

koira, rotukuvauksen mukaan valikoitu, kuin ruusu nimensä
suppeitten ääntiöitten: tuoksu niin kuin tuoksut, kuin lämpö
väriin kihlattu,

kuin paikkaa vaihtava merkki,
muu vähäisistä välittäjistä tahi

se mahdoton ehdottoman luja

kahlehtimaton
kahlitsematon, kahlittu väärin

kaikki
palaa pohjaan, on sama hämmentyykö, hautuu, palaa menneeseen kiinni, olen
kaikki

elimet
ilmeet
mielet

kirkas pyhäinkuva lumessa on

maasta ilmoilla eristetty taivas

pilvetkin vanhoilla paikoillaan

peltosarka kahden ojan välissä

päivän valo, taivaan selkokieli,

mitä puhetta on puhe on paha ~~~~~~ tuuli, raaka kuulevaisten tuuli.

Koetan lakeutua maapohjaksi,
koetan laskeutua larvoilta alas

saavut vastaavista oloista tästä
tähän on tämänpitäinen tämä,

tämä on tämän levyinen, tämä
mielen seinille ripustettu kuva

suljin: nopea liike, jolla kuvata liian eläviksi muuttuvat kuvat, yhteensopimattomuus,
pysyisi
metsä ääniään myöten
täynnä

ehkä saavut vastaaviin oloihin

kuinka säkeet iskevät rantaan, miten aalto paiskautuu kiveen ja kuinka tuuli tuo hyönteiset, tahattomissa muodostelmissa, ja pimeys jättää vaikenematta, miten ne tulevat ilman kautta, valkenematta tai miksi puhun kaukaisesta kun puhun itsestä helmiliepeinen suruvaippa tai eksistenssi identiteetti olemus ja yhä kaukaisemmasta, miten kaaliperhonen, paperinvalkea, keskinkertainen, enintään olla nousta olentoon valtaan minä välimerkit siivissäni, väreilevä yksinkertainen hukankorento, vaah'onvaikea, oi miksi puhun siivissäni väräjävät välimerkit sudensudenkorento korenon sanon kaukaisesta itsestä kuin en voi enne n on kohtaalon nyt kertautua, petona arvaamaton keitaasta, sellaista vastaan jota rakastan en osaa puolustautua ja varma, kuvanankara, värinä hankaan tulusta kuivaa tuohta se on piru, kun itseään huijaa, {väreinä} sinisen kullan ruskea sillä osaan hävetävähetähävitä puutaheinää tai päiväni korsia [väreinä] kiilto siivessä sellofaaniverkon etunäkökohtiin taka-ajatusten puita, joita heijaa hiljaa puijaa filmissä verkkosilmän silmissä metodi kurittaa assosiaatioita, mieluiten näkisin unia, niiden olemassaolo osallisuus luonne etunäkökohdat taka-ajatuksia, takana mataa valheitteni jono,

minkä muodon heijastuma on kattokruunu rantamaisemassa kellanruskea ja vehreä väreinä jos kieltäytyy olemasta muoto, muodon puolikas, suorakaide, etäältä mustat vaellusperhoset taide, olosuhdetta muistuttava Colosseum minun tuottamani pohjoiseen levittyvät perhoset paperinen, huokuva struktuuri erään yhteiskunnan tarpeisiin, ilman kautta ilmaiseksi ilman teollisuutta ymmärrystä vailla, että kysyy yksin, yksi ja toinen ruskeutta, haalean maan tajua inhimillinen tyhjää toimittava ei voi erottaa, maailman ääntä angervikon huuruja ukkosella luokka: ajatteleman ajatukset, ajateltavissani olevat ajatukset unenkaltaisuudessa tulevat taidetyön tulokset ja teokset ja oloni lausumattomuus sumun aforismin kutistua aforismiksi solukkoonsa suuntautuva solu tiede, maailman leppeä kaulus hetken kapseloitua ja puristua lukkoonsa muuntautuva avain dinosaurusten asuttama luoto, ilman kautta ilman kaltaiseksi vaikuttavuus tai vakuuttavuus kun ilmaisee tarpeeksi tiiviisti, ja kasvit ovat maan kasvaimia, katsokaamme ja uskokaamme halpaa hupia luontokappaleita koivu ja raita arpirinta rinnan kappaleella olkaamme taivaan rivien välit, kauneuskäsitysten kirjaimen jälkeen tulee kirjain

Ei minulla ole mitään totuutta

vastaan: makua ja nöyryytystä

varjoa yli päänsä varjon ääntä

se on opetuskehä, kehitysoppi

*lestissään pysyvä jää suutariksi
nukkuu hukkuu pommiin pois,*

piilottelen, olen silmänpalvoja

kynä, puhelin ja virttyvä tyhjä

traagista pelkäävä strategiansa
tarinallistaja, tarinaa pelkäävä

untensaunohtaja uhraa, uhraa
etäisyytensä läheisyyden rooli

kaupungilla, puitten vieri vieri kanssaihmissiä, tieto oli kanssa jaettava. Todellista jonotettiin,

jono mateli vaiheitteni takana, kävelin eilen kaupungilla näin hyvin eteeni katsoin ja kävelin

::: sade oli tehnyt :::::::::::::: kaduista :::
::: todellisemman :::::::::::::: näköisiä :::

maailma on luokaton elokuva, tältä näytti, ja minusta näyttää tältä nyt, kun sanoja pinoutuu
kuin lihajalosteita marketeissa ei, mitään alkuperäistä ei ollut, niin sikinsokin se sikisi, syntyi
ja sekosi, sittemmin tuomitsee sinut & tekosi sanomalehdissä joitten pino on kohta ohi: ajat.

Kolmesti kirottu turhamaisuus: Ensiksi estää katsomasta, sitten näkemästä, sitten ilmaisemasta

maailmankuva on tietosi kuva tässä on elokuvallinen kuva eli elokuva, esp. película lyh. peli,

*epävakava tajunta etsii selitystä
tätä ennen mutta on toimittava*

olento hajoaa pieniksi olioiksi, koska meillä on välineet tähän

kieleen, olen pelännyt esineitä

*päivä päivältä on sanouduttava
klaustrofobisista epigrammeista*

päivä on sanottava päivältä irti

parisäkeistä, kiveen hakatuista
pakkomietteistä, runomitoista

jos tuntisimme toisemme
tietäisimmekö mitä tehdä

ääripisteessä
estetisointini
inhimillisyyden on asiantonta:

muututtuansa ajan myötä
ajan suhteen muututtuani

käyn kuurupiiloa unen kanssa
koska se on asiani tilojen kuva

se on kahta epävarmempi yksi
se kaikista huolenaiheista

mitä se koskee se mikä koskee

tasaväkistä epävarmuutta,
kaksi yhdenmittaista riviä

koska aines tuntee vapautensa
se on kuvaa epävakampi
kun

se kaikista huolenaiheista huolimatta
lukee viakseen avautuvan ajan

miten

itseni luonnon voimani kasvoi menetin voitin
kääntäen kantoni maan kaskesta taivasta päin

harvoin silkka merkitys riittää

lehvien takana betoninen sinä
kohoat tunnistamatta kuvaasi

yksi
yksi izly

esivanhempiesi jälkiviisauteen

elinkautisessa mykkäkoulussa.

Mennyt on
painajaismainen ja
siinä kauas
mennyt on haamu.

Luonnon mentyä itseni voitin voimani kasvot

miten

kääntäen kantoni maan kaskesta taivasta päin

mennyt on painajaismainen ja
kauas siinä mennyt on haamu,

yksi

yksi

rwnomttactciusecmpic hfessä.

Yhäkö uskottelen, että

kasvan, katsoja

taivaaksi tai toiveeksi toiveesta

näyttää kieltä, ihmistä,

taivaan rantoja

vatvoja taivaan

tuntoja vatvon.

Elegia

Taivaan laivoja, koivuja hautoja kiertävät linnut
kaartuvat tuulettomaan muinaiset päärynäpuut

kantoja, hautoja, untasi taivasta lintujen huutaa
muinaiset pähkinäpuut kaartuvat tuulettomaan

rantaan taivaan kantoja kiertävät hautojalinnut,
kaartuvat tuulettomaan muinaiset kirsikkapuut

taivaan huuto ja rintoja rantoja lintujen kiertää.
Muuntuvat pihlajapuut kaartuvat tuulettomaan

huutoja, riitoja, taivaita ilkkuen kirkuvat linnut
kaartuvat tuulettomaan riippuvat kriikunapuut,

rantasi huutoja, taivaan lintuja, hautojat kierrät.
Muinaiset väskynäpuut kaartuvat tuulettomaan

hautoja kiertävät hullut löytävät Afrikan tähden
kaartuvat tuulettomaan muinoiset mantelipuut,

taivaita viistävät hautaa kiertävät linnut, kaukaa
muistuneet mispelipuut kaartuvat tuulettomaan

lintuja, hautaa kiertävät kaartuvat tuulettomissa
muistojen karviaispuut, tuuleton, kaartuva maa.

Outona varjona näytte let varjoa pilvien alla
vieraiden silmissä käyt täytyen filmistä pois,

lopputeksteistä alkuteksteihin,
alkuteksteistä lopputeksteihin.

On, oli.
Oli, on.

Oli. On.
On. Oli:

0 . 0 . 1

oli on
ilo on

a

osia

vuosia

sivuusia

sivuosiäsi

vuosiäsi

vuosia

vuosi

vu

v

Tosiseikkoja on liikaa ja näillä liikaa mahdollisia merkityksiä keinoja sementoida jalanjäljet
taivaan muistiin, aikaan johon ajasta irtautuminen kiinnittyy pienen taloni nurkasta toiseen

taisin laulaa sun iltasi tähtiin tähdenlentoni toivekappaleen, valveitteni oudoksuvat katseet

ohraa, ruista, heidän heiniään hänen joka syöttää, ja hän syö elinkeinoitsea eli keinoitseaän

lahoamisen tilassa lahoamassa kuuluisia hohtavakalloisia isiä homemyrkyn miellyttävä haju

tai hyräile: kuvaile perhe, joka nousee juuri veneestä, etäinen aika hyräile sen perheen virttä

sadat koirat hyppäävät sillalta, ja aika on nöyrä kuin ajokoira silmillänsä kultaiset teelusikat

puheen särinä ruohonkorsissa *blades of grass for blades of grass* Runeberginkadun sora heittää sodanjälkeiset terävarjot. Valo vajoaa Hankenin taakse, päivä ja uusi pimiä ja virike ja lähde

tämä on järjestyksen jäljittelyä

hyvä ei ole järjestyksessä, enää eikä huomenna, ei se ole ollut, lapsi syntyy lelujen käyttäjäksi ja kohta etsii kulttuurista töitä

käsite on kielen hätä niin kuin ajatus on kielen hätä niin kuin kuolemat' on sielu hengen hätä
olla aine joka virtaa virrassaan värähtää eli kiertää, aallokossa välähdys on syntymä kuolema
kaaos rajoissa, jotka ovat rajat, tämä on nähty, tai ei ole nähty näissä rajoissa syttyä, sammua
ja ottaa vastaan se, mikä ei ole, mikä ei ole ollut niin kuin kivi on ollut, ja kaikki sähkökemiamia,
kieli itse, ihmisen säilöntäaine, josta puhumme, järjestyksestä, jota tajuntamme rajoissa ei ole
[lisää vain ihminen] [vain ihminen lisää] [ihminen lisää vain]
syttyvissä sammuvissa rajoissa edessä ja takana, ennen muuta olemattomissa & sisällä kaikki
rajat ovat, järjestys ei ole ei ole kauneus hyvässä järjestyksessä
niin hyvä, että sen voisi todeta
puuttuvan

oli tarkoitus puhua,

vaiko on: pysähtymisensä tosi.

Nöyryytyksen ja maun kuoret,

ehkä turhamaisuuden sammal

tajunta aiheuttaa riippuvuutta

tai: olemassaolo velvoittaa. Tai

mitä tekijä teki ja mitä auktori

etenimme kaksinaismoraalista

moninaismoraaliin: Muutama

raha puihin, itku markkinoille

mitä teki tekijä, minkä auktori

teetti monella meistä: yhdistää

yöllä meidät, meistä maisemia

sitä

lisää enää ymmärrys

tuota

jota raha lainaa

aikomuksetta maksaa takaisin

aikomuksetta

revontulet jäävät välkkymään,

osaanko ajatella kaiken tämän toimittamista arkkitehtuuriksi
tai ettei se enää koskisi minua, vaikutelmaa syvyydestä, jonka ajatusteni kaiku antaa ääneen,

vuorosanoja, verhottua kieltä,

yli jylisisi tietoa ilman tarvetta

tarkistaa aikakausi, varmistaa, ikään kuin päätyisi pisteeseen, loppukohtauksen ajan kestävä
eräänlainen johdannon tunne.

Itseni horkassa, väristen itseni välillä pyydän sinua että tartut kuin kala, lintu, taudit väriensä
mukaan

horkassa itseni ja itseni värien ja kartan {edellä mainitut ovat
luonnollisia keinoja tai tapoja: linnut, kalat, puut, virustaudit vastaavat monimutkaisuuteen
luonnollisesti

ajattelutapaan ei parane uskoa ei parane uskoa ajattelutapaan teen parannusta
niin kauan kuin toisin voi olla olen useinkin aloittanut alusta
niin kauan luonnollisesti kuin
muoto, yhä kauempana kirkas

hämäryyden muoto, muotona

laaja, suppea kehä levottoman itseni, toisin tekemisen itsensä
suojelu jättää varastoni eroon,

sinun muotosi, jokin väliminä

luonnollisesti niin kauan kuin teen parannusta luonnollisesti mieli reagoi mielivaltaiseen, ja
tulee kiire seuraavaan jaksoon jossa sanotaan se mitä tässä ei, että ponnistaa vasten, vastaan,
mitä tässä ei sanota, kun lukee kuin korkeusasemia & karttaa

itseään
ilman kiirettä tuulen taivuttama koivunlarva ei taitu} vesi lainehissa kiertää
kehää
muotonsa kehimää tuul

maa ilman kaikkeutta,

kivessä

kappaleessa

joka on maan osa

kivikova eikä kovin kimmoisa

ajanhetki organisoitu paniikki

lähestyy säännönmukaisuutta tavoittamatta, itseäänselvyys ei ole

olevaisen olemus, tai on

havunoksia, ikkunoissa, valoja

joka tapauksessa

syttyy, sammuu aamutaivaalle kolme planeettaa, pallomaista painonsa alle

nimen selvennys

tiheäisyys, tiukkaniit(t)isyys että tavoittaa

kynän ja paperin,

sinä todistat vientiponnisteluistani, ja sinut

yhteiskunta, minussa väsynyt, annetaan värjääviin käsiini en
linnoittaudu vieraiden varalta;
minä pystytän muureja, koska ne ovat yleviä kauniita kenties ja kydöt kiveä täynnä, ladelma
kasvaa metsän laidassa haavan

alla raunioksi. Ja sammaloituu
ja jäkälin koristautuu, eikä sen
kovuus ole metafora. Ei nimeä vihollisensa nimeä, eikä metsä mitä kielestä, odota kuin aikaa
siis sanoneeksi tuloa, metsästä ei nosta nytyttiin myyttiä, kivet

jään pienet jäljet, katson vähiä uniani röykkiön kivien välistä,
sisiliskot ja veljet kyykäärmeet palvokaa aurinkoa puolestani,

itse

sisaret, vaihtolämpöiset veljet, olisinpa tasalämpöisempi, olisivatpa kiveni järjestyksissä

hiljaisuuksissa. Hiljaisuudesta

hiljaisuudessa. Hiljaisuuksista

hiljaisuudessa. Hiljaisuudessa,

sen kiinteys on ajan kiinteyttä,

välimatkojen sitkoa, kylän ylle

kohoaa tähtikuvion monoliitti

riitelen itseni kanssa. Nimitän sitä ajatteluksi,
tätä ajatteluksi,
huomio siirtyy itsestä
itseensä.

Et kuvitellut itseäsi, sinä, minä rakensin sinut
rakensit minut
rakensin sinut, ennen aikojani

huomio siirtyy itsestään itsen ennen kaikkea
me väistämme kylmyyttä, joka suosii kiinteää

olomuotoa, ja energia pakenee pallon
alle: mitä melankoliaan tulee, kestävämpää ei tunneta,

valkoiselle paperiarkille sanon
älä ole valkea paperiarkki joka tekemättä mitään on teollinen
mausoleumi, pysyväisluonnon
oliohiiltä

ennenaikainen muisto
merkki enteen aikaisen jälki- auki-
viisauden olla

memini: Monumenta, montes

parturient. Nascetur ridiculus
mountainous mouse

parturient nascetur ridiculus mountainous Mons musculus

mickey mous, unta parturiunt montes, nascetur Maus/oleum

nyt monumentit monistetaan, sentimentit sementoidaan nyt silmän näöt muistomerkillistä

sanaa kansi, nahkaselkämys ja kultakirjaimet, sanojen takana on toisia & toisten takana kivi

[kesken kaiken] ennen kaikkia rajan takana kuroutuvia rajoja ennen alkuaan alkaneet laulut,
ulkoa näkyy toisin kuin sisältä kuuluu, turhaan tuntee itsensä ennen kaikkea [kaiken jälkeen
vaikka vaitonaisuus vakuuttaa oman heimoni miehen, tuskin muita] minä puhun, tarkoitan

kivi on kiven korvike. Samoin
ihminen. Nämä ihmisen sanat toisten sanojen: kovuus kuvan piirteeksi, juonteeksi, suonten
ulkopuolella on matematiikka matematiikan ulkopuolella on

[merkkiääni]

kaikkea ennen kaikkea muuta,
kaikkea ennen muuta, kaikkea

sienissä, metsässä, jääkausissa,

mahdollisissa kaukaisuuksissa
kesäkuukausina
mahdollisissa

mahdollisina

kesäkuukausissa

pöydän pinnassa merkkikuvia lohikäärmeistä valkeita kohtia kuvitteellisia muistomerkkejä,
kun eilinen oli, onnellinen, oli ihmisen minä. Mitä muuta on
koraalikirjat ja korallikanukka
kaikkea mitä meillä alussa loi?

[kenen rakennuspalikoita nuo ovat, kenen kiviä. Kuka leikkii
tuossa kehässä noilla telineillä
kysy pelottavan yksinkertaista pakenemista, mieskin lohkar
hinnan vartija, vartijan palkka
abstrakti tulee taloksi tekeytyy mitan pakenemiseksi lohkar:
On tarpeen muoto ja muotoja
tai verisuonten kalkitut seinät] koneet, ihmislapsen amerikka

...

Katukivien latominen tiettyyn järjestykseen, niille astuminen
tietyssä järjestyksessä

[maasta]

Maa on tyhjä, raskasta täynnä, maa on raskasta tyhjää täynnä Maa on tyhjää, raskasta tyhjää
maa on tyhjää raskasta täynnä tyhjää. Raskas on maata, tyhjä kuukaista. Muista maa muista

kuumaista, maakuista, muista

kuunalinen, luonnollinen puu kuun valkea luonnollinen talo

muista
muista
muista
muista

kuista maa maista kuu
muista kaakuista maa?
kuista kuu maista maa
muistakaa kaista 'muu'

kielesi varoo hampaita. Toiseksi ajattelen yhteiskuntaa hengitän se muovailee hengityksen ääntä ajattelen hengitän yhteiskuntaa kuun samennus, arvoitus, valo vesipisarassa syöksytörven alla

talkinvaalea valo

jos hengitän liikaa, ilma tulee puheena ulos

kuin valkea luonnollinen talo,

maisemaani

talivalkea puhe.

Jos hengittää liikaa, ilma tulee

kuin luonnollinen talo, vaikea

[työnkuva]

hengittää. Hengittää raskaasti, ajatus on liian liki. Allegoriset puut astuvat akkunasta sisään.
Hengittää raskaasti, hengittää, raskaassa ilmassa nälkä näkyy, valuu sisään hengitetyssä ulos.

Elävä yrittää edustaa ylempää, elävän yritys edustaa ylempää, yritys elää ylevämpää, edustaa
yhä raskaammin, hengittää. Ja yö raskaammin. Hengittää ja sanoakseni tarkimmin sanoen

[koristaa kurkkua] sanoisinko inhiminen. Itsestään erehtyvä. Itsestään erehtyvä, inihminen,
sanoakseni sanoen tarkimmin [piirros: maan kaartuva pinta] sanoakseni aivan kuinka ikinä
lajivirtensä laulaja. Tyypillisen inhiminen. Itsekseen erehtyjä, itsekseni erehtyvä inehminen,
pelättävä ihminen:

Edetäkseni tahi löytääkseni keinon päästä suojaan tietttömyydeltä, tämän
pahansuopuudelta – erityisesti omiltani – joudun aloittamaan pohjalta & maasta, perusteista
kylmistä kuvieni keinotekojen alastomuudesta maassa, hyvin raskasmuistisista mielikuvista,
ajankaltaisesta samennuksesta puuttomalla kivituhkalla ehkä kuolleilla kivillä, mahdollisesti
minua ei niiden rinnalla ollut, aamu on vakava tilanne, tiedä, muistele lapsuutesi maisemaa:
se on perusta vaikkei yhteinen alakulo eikä yleinen alkukaan, pohjanmaa sano kuivattu maa

avaruusteleskooppirintamasta yön teräksisestä vetovoimasta, suutele ojenna minua minulle
maisemamaalaus jollet uskalla niin kuin olisin pelkät silmäni tyhjän maan yleistys, avaruus,
ja sano tähän maalaisuus on pohjimmiltaan maan pohjassa purista minua, maa, jos pystyt
rautapallona syvällä uumenen pohjan alla, alta jaloin ja käsin yön rautaisella painovoimalla!

Haluan pohjan, tahdon maan, tahdon pohjata, tahdon maan, tahdon pohjan, pohjan maata,
pohjata, haluan pohjan maata, planeetta on joulupallo, mutta haluan maan ja pohjantahdon
pohjan, maata, pohjata, mutta on onto planeetta, joulupallo, ja minä menen asioiden eteen

mietin maan tiiviiksi paljaaksi alusta, astia, aistinkuva ei auta eikä alakulokaan, yleinen alku
uskoakseni tahtoja, minä olen ihmisten tahtoja ja maiseman, joka jatkuu, kehnosti ihminen
käyttää aistimaansa, metsänsä eli suonsa, kehnosti kasvaa oli tahdon talvi eli kesä, perustan

kivimaa kiihdyttää minua alas alaan, näkymättömään syvään kohti avaruutta yhtenä muista
halun seistä paikallani, painua harmaat saappaat edellä kiven läpi ja haluan maata ja tahdon

syvään näkymättömään oloon kivipaino taivuttaa minut ylös kohti avaruutta yhtenä muista
ajattelen siis siivoan unikuva, mieli maassa fundamentaalisti turhamaista luonnon luontoa:

entä jos olisi luonto alusta asti kuvannut ihmistä, ja maisema mieltä, muisto toivetta, minua
omassa päässä, omassa päässä, kuljen asioiden edellä eli minä heilutan verenpunaisia viirejä:

pelätkää! asioita kuin itseänne pohjanmaata tahtonne pohjaa mitä teen sanoina, pintakalvo,
mitä on alla? bridgmaniittia ja satunnaisia timantteja banaali paine, liike-elämä, jossa elämä

ei menesty, kahvinkorvikkeita käsitteesi ja lukkarinrakkautta tahtosi osoittaa tosiseikkoja ja
metaforia ovat autio ja tyhjä ja raskas maa, painava ja harmaa pallo joulukuudessa, planeetta.

[piirros: maan kaartuva etelä-
pohja]

Maailman ohutkuorinen leipä on maailmakupla jonka sisällä
on joulukuuden kivipallo. Kivi on kivikuuden joulupallo, kivi.

Asento on muistutus, istuhan. Asiasta erehtyy kun ei sanasta.
On eri asia nojata vasemmalle kuin oikealle, miten osata olla.

Tälle suolle rakennan kallioni, pahansuopuudelta lemuavalle hiekalle. Emmekä me hyväksy
kivikehän perinnön jakamista ilman graniittisia perusteluita, peruskalliofundamentalistista
[mikä tätä välittömästi seuraa, kauhistus tai majesteettirikos, tässä runossa puhuu asentoni]
ylösalasta, kuin Pietarin ristiä perustan tälle hiekalle: hiekka kantaa, tuuli ei sitä vie, kantaa
kerrostumia, kivitalojen kehiä vahvemmin kuin siltti, siltti on ja täyttää nevantakaisia maita,
muokataksaan virtoja, puhetta kivi kiveltä louhittu & pinottu nevantakaisen luhdan rintaan,
se muokkaa puhetta, ja virtoja ikään kuin saisimme lisääntyä ja täyttää maan uninäkynänsä

puhki käveltävä, keskusteltava

kohti merta, merentaan taloja,
huomion asia, asiain järjestys:

kaupunki

kaupunki

kaupunki

toisen seurassa olen eksyksissä toisella tapaa kuin yksin puhe politiikasta eli kolikon toisesta
[asiallisuushan on inhimillistä tarvitsen paperia likaisemman alustan kun olen pohjattoman
imukykyinen maailma ja meri maani kutakin pääveriryhmää imukykyinen uima-altaallinen
kuvia sanoja kieli tohuvaobohu tohuvaobohu samoja kielikuvia ajan polyamorfsia yhdysteitä]
puolesta: onko rahamme nimi todellakin euro, voiko runoon painaa noin väliaikaista sanaa,
sen kuuloista kun ei ole nuori tässä mailmanaajassa ihmisen järjestelmällinen havainnointi
kitschpainokuva isomummon liian myöhäistä, mieli harvoin apolloninen, logiikan paratiisi
kamarissa, ja symmetriarikko, kammarissa ja kategoriarikko, joka syntyi aivojen harhaisissa
kamarissa, ja symmetriarikko, joka syntyi aivojen varhaisissa kehitysvaiheissa, hallitsee unia
kehitysvaiheissa, hallitsee unia

kunnes aurinko mustarastaita,

tällainen tila, jossa kirjallisuus on liian julma, etenkin proosa

puhki käveltävä, keskusteltava kuvitus, onko tehtäväni nähdä kaupunki

kaupunki

napinläpi

likimain kaikki täällä puhuvat samaa kieltä, vaikka ei uskoisi, vaikkeivät uskoisi, hengittävät itsestään rakentunut rakentuu itseksseen. Itsekseen rakentuva rakentaa itsestään, hengittävä. Täällä melkein kaikki puhuvat samaa kieltä, vaikka ei uskoisi, itsestään puhuvat, hengittävät.

Yksityinen maisema paljastuu symboliseksi, olion väitöskirja on ja objekti, ja oleva piipittää asioista jotka eivät kuulu, sinä piileksit värityskirjan liitteissä satunnaisen & tiedetyn välissä paljastuu yksityinen maisema, hetkittäinen vaikutelma säilyy tunne, jonka muoto on ajatus, ajatus, jonka tunne on muoto, muoto, jonka ajatus on tunne.

[Linoleumiin hiellä piirretty]

Mitä tyydyttävästi ymmärrän, huomiosi tekee epäolennaisen ja olennaisen, epäolennaisessa vertaudut muistikuvaan: tämä mitä tyydyttävästi ymmärrän? Virtaudut muistikuvaan, tässä

0 . 1 . 0

elokivusta
kuolevista elokuvista
avotuleksi

kovaluiset suolakivet

usvakielot valituskoe

kalusteovi

pysyvä syvä, kysyvä syvä, pysy
väsyvä, kysy, väsyvä, pysy syvä
kysyvä sävy, pysyvä syvä, kysy,
väsyvä, pysy väsyvä, kysy, väsy

kysyvä sävy, pysyvä syvä, kysy,
väsyvä, pysy väsyvä, kysy, väsy
pysyvä syvä, kysyvä syvä, pysy
väsyvä, kysy väsyvä, pysy syvä.

Onko tämä jousi ase vai soitin
onko tämä viini nuolia täynnä

Onko ase tämä jousi, vai soiko
onko täynnä nuolta tämä viini

Onko tämä viini nuolista täysi
aseko on tämä jousi vai soiko?

Sademetsässä jossa myrkky on
vahva, toitottaako siellä torvea

ääni, näyttämö [ääni muuttuu]
päättyy vieraan heimon maille

erältä palaava metsästysseurue
seurueesta eksynyt metsästäjä?

Kansanperustajat, edustuslaki, mustikkatyypin marjaskarhut,

hiukkasilta auringolta lainassa modernin arkkitehtuurin valo.

Yleinen
elämien – aiheen hylkäämisen

tai kuin
eläimen
historia, *kun*
asumme sumeasti

katsoen
ihmisen

on tarve esittää ään nähdyksi ä

esi-isä

erälle lähtenyt toveri, *yksikään* puu ei yksin ymmärrä metsää!

Luontoa on moitittava: se ajaa
tikanpojan puuhun muttei vie
ihmiseltä ihmisen pelkoa.

merkin taakse ihmisen pelkoa
mielen, miekkosten parhaaksi

Aava neitsyys iäisyystien avaa.

On kyky etsiä pohjaa ja maata,
asettua, niin sanomme, asettaa

puhtaan järjettomyyden hetki,
peruskivi ja kysymys ystävälle,

jotteivät panttaisi Akropolista,
ock det grekiska skärgårdshav,

äkillisesti enempi hahmo,
ihosi metallin pehmeäksi,
kipeä hallitsemisen himo,

lapsihenki, sanomme teekkari
pohtiessamme, kreikkalainen,

avaan syysi:

Miten kuvaisit tällaista jamaa?

Alkujaan sammalta, tiivisteitä, ilmeitä mittakaavassa. Lintuja, alustavasti. Lajimme kantaäiti.

Ajatuksia: selittivät maailman, selittivät maailmaa. Ajatuksin.

Aina äkisti vasemmalta tulijat, silmät, taajamien asvaltit auki.

Aistikanavat, elimistä jumalat, maailmasta kivi, selitä tajunta.

Ajatella viiniä, matkustamista: Vain täksi taisteltu maailma ja vaniljaa, suklaata, miettimistä.

Ja sileitä tammisia valtakuntia.

*'Itävalta kummitteli ajass' aina
Ain väistimme kultaista taljaa.'*

Vainajakultit. Maailmat seistä! Kummasti tallasi vainaja teitä.

Kaaduimme, laulan seppeleit^ä
puiden aukeamalla, lempe^ästi.

Kielt^ämm^e, laupeuden palasia
esit^ämm^e, kappaleiden laulua.

Lempe^ä, sipuleiden kultaamaa
kielt^ämm^e, lauseiden ulappaa,
kappaleiden laulua, itse^ämm^e:

(välimatkat sielusta taajamiin)

huulien uskonto, talven tuote,

(väliin lastuja matematiikasta)

puhe asuu siinä, mistä puhuu;

ja puhuja seuraa, puheen haju

mitä ikinä sattuu äärettömässä maailmankaikkeudessa kaikki toteutuu kaikkea sitä se kaikki tapahtuu *toisessa merkityksessä kuin kaikki* mikä sattuu sinulle

itseään voi kuulustella tauotta,

enkä minä usko tositarinoihin

niin mieletöntä kuin se onkin, ironisuus on itse asiassa läsnä,
liikkeelle täytyy lähteä kaukaa, [käsittämätöntäkin se on kuin itse kohoaisi horisontin takaa]
etäältä kotimatalle läh/ettävä toinen – kasvojen ilmeskaalan ulkopuolelta löytyvä tunne tai

0 . 1 . 1

[täyttömaa]

[]

järjestys on
hullun kuri

uhe,
erhe

[maapohjapiirros]

'kehto', Suomen sanojen alkup.:

	<p>kehto (Finno n. 1580; yl.) 'kätkeä'; kehys, puite, hirsisalvos (esim. myllynkivien ympärillä), kaivon seinät t. hirsisalvos / Wiege; rahmen (z. B um den Mühlesteinen), Auskleidung des Brunnenschachtes' (sm > lpN g'kehto')</p> <p>< sk *<i>kehton</i>, vrt. nr <i>kätte</i> 'karsina', mr <i>kætte</i>, <i>kætta</i> id., (Schlyter) <i>kætti</i>, <i>kietti</i> 'pieni huone t. eristetty tila; (Gotlanti) kehto', nt murt. <i>kiette</i> 'pieni väli'. Myöhempi laina samalta taholta sm murt. (esim. Uus) <i>ketta</i> 'karsina'.</p>	<p>; kehys, puite, hirsisalvos kaivon seinät t. hirsisalvos / Mühlesteinen), Auskleidung des Brunnenschachtes' (sm > lpN g'kehto, gæk'to, gæt'to getu, gehu</p> <p>'a', mr <i>kætte</i>, <i>kætta</i> id., ne t. eristetty tila; (Gotlanti) einällä erotettu tila'. sm murt. (esim. Uus) <i>ketta</i></p>
--	---	--

Kun leikkikehä viedään vaaran laelle eikö se ole sateen temppeli. Neljän kiven varaan
laskettu kajoaa tuskin maahan eikä maan kosteus imeydy sen
elottomiin runkoihin

miten sääli kohoaa kuin home maannousema, kuun laskelma miten ylevän nimi, ryyti, juuri

lempeys,

lempein,

elin sisäistyksen raskasta levää tunnearvot lahosivat metsiini, lohdullinen huoltoyhtiö lauloi

ratkaisun pakkoa, uppokirves, jota kaivoankerias kiersi, kehä oli kehälle kiertynyt meri ellei

merkki tottumuksesta, painan uutta harmaata maata taivasta ja me täytämme annetun tilan

jos annettu tila täyttää meidät. Tämä menettely nimeltä minä jatkun aikani kosteana maana.

Kun ajatellaan maata
irrallaan

meistä
sinisenvalkeana kuuna

ajatellaan ihmisen eläytymistä
kohtaloonsa kotiinsa, taloonsa jonne sade sattu harvoin, sää
paloja maailmoista pääsääntöisesti pysyy ikkunan takana, näkyy, näin asutamme
jälkiämme komeetalla, pimeää kammiota ja kaikkia kamaroita, hämärää
planeetalla, huonetta mustalla somerikolla
syväkivimurskalla

valvontakameroita ja hämärää huonetta planeetalla hämyisää
leikitty luonto, hiekkalaatikko huonetta nokisella komeetalla. Tämä on vastuun otto leikiten
maailman kuvana, kuvitelmat,

keksityt, konstruoidut elämät, matemaatikon, maanmittarin, arkkitehdin viivalla hallitsema
vesiraja, maaraja ilmaraja, tuli rautaa lasketaan maahan, maa muuttuu, todellisen maa, ilma
ja vesi muuttuvat. ☞ todelliset muovisotilaat käyvät tosisotaa todellisten puiden kaatuillessa

minkä lausujalla on ilo julistaa vuosittainen

riippuvuus

ajatus, jonka

muoto on tunne:

äärimmäisintään

osoittelevasti ilmestyy

eteenpäinkaatumisen raja, ei tämä maa ole aito, eikä

meri ala siten kuin meri alkaa, mereltä vallataan maata, se on täyttämistä, kehän vastakohta, umpi, jonka

geologi tuntee tai maarakentaja näkee kiven läpi on liian aikaista sanoa mitään,

hiekoitettava, kivettävä kiveys,

sen eksistentiaalinen tarkoitus suunnitella täyttömaalle kehiä kullekin tilkkunsa, untenmaat vedestä, joka on maan vaiva ja maaeläimen tuska, viljelysmaa kuivataan, kaupunki

täytetään

sen yhteiskunnallinen tehtävä, tai kaivetaan, kaivataan maata maana kullon kuusta valkeana laskettu kehä ei tapaa hiekkää,

rantaa jatketaan

kivimurskalla

ja tarkastellaan kuuta irrallaan merestä kädenojennuksen pää hän jää nyt tä kuvan kohdetta.

Lapsuus hajanaisia laatukuvia, kapeita parvekkeita, verantoja kaidat parvekkeet rannat vettä järvellä järjen kylmyys, järjellä jäljen kylmyys. Menetimmekö sen, kaipaammeko sitä? Ketkä me? Historia on yhdentymistä oliko leikissä epäonnistuttava? Miten perustella vallinnut tila, me. Filosofia on ahdistumista. Yleispätevästä yhdentekevään. Yhdentekevää yleispätevään: samat ikivanhat kauhutarinat, kertomukset saunakirveistä & näennäissikiöistä, sama kauhu sama täydellisen yhdentekevä, täydellisen samantekevä. Yksi: suunnittelet palaavasi kehään.

Yksin leikkiessäsi olet puhdas. Ajatus, muotoa

ajatus: Tänään ajatus on tiheä, ratkeaa, kaikki

häilymme kuin aallot altaassa, vellomme kuin aalto alhassa täten täytämme annetun tilan. On vaikea ja on tukalaa sanoa ja on vaikea luottaa aikuiseen, joka puhuu lapsuudesta, ja on vaikeaa luottaa ihmiseen, joka puhuu rahasta, ja on vaikeasti turmiollista luottaa auguuriin, joka puhuu tästä. Mitä tahdot, järjetöntä, viisasta toivoaksesi, aikuiseen tahi tämän airuisiin. Mikäs hätä, minä kysyn. Mikä järki mikä järkenä, mitä kysyn sitten, kun päätän, mitä kysyn auguurilta ja hänen airuiltaan, tulevaisuutta menneen harhaa auguurin airuilta, auguureilta.

Aikuisuus eroottisia vinjettejä, kuka joutuu kenenkin kehään, tulee summittainen viisto valo
pahoin vaurioitunut de Chirico ennakkoluulojen matematiikka on ehkä, mahdollisesti kaunista

uskoa, että leikkikehä kivettyy, kehitetään, kehitytään, kehistä
suunnitellaan kehitys, kehässä joukko la^latistuu, kaikki julistaa,
lasketaan kehitykselle perusta, älä tee kivikehää, se ei koettele
leikkikehää mutta pinnasänky
missä muodossa hyvänsä asuu missä vain ihmisrievun sisässä
muovisotaa käyvät tosisotilaat
joko kavahdat initiaatoriittejä havahdut kylmissäsi tempelit rivissä muuttuvat torikojuiksi,
jokaisessa irvistelevä epätoivo, mielisin ohjata huomiosi pois, nouset kuivemmalle kankaalle
lapiot itsellesi hietapoteron & tunnelin kahden kehän välille, tulen paikalle,
kaappaan kehät
yksinkertaistavat kertomukset kainalooni: kannaltasi hieman
epämukava valitettava käänne

kaivettu

pysyy, mutta käytävät ovat romahtavia, täytettävissä, maassa on viljelys maailmassa
kehäleikki, monipuolinen talo kalkkeutuu, kivistä kehkeytyy brutalistinen rakennustaide &
jalopeurain luola, pyhin häkki

Pantheonin kupoliin jää reikä, ylimääräiset jumalat lasketaan ulos, lapsi sisään palataan

maan pinnalle; katso alas, ylös

liekkikehään

+

kaikkiin suuntiin

elomaakuopassa

kuvataiteessa kohinaan kuroutuu kuva kuilu maaperäni todennettu raskaus

älykuvataiteessa

maakuopassa pyhäkkö on katettu leikkikehä asutussa kaupungissa tämä on järkeni raja, reagoimattomuus kotoisissa seikkailuissa, unessa kaupunki on umpipuuta, siinä uinuu hiilikausi

umpikirjoissa ja umpimustuus umpikansissa vettymättöminä sytisinä puina puukaupunki, ilmaan nostettu hapettomuuden mahdollisuus olematon syytyvyys palamaton kivikaupunki, marmorirungot hiili sitoutuu kiven kalsiumiin palaneena siis palamattomana maasta, puitten kuvista

mielin

mieltynyt

Untenmaat mielivaltaisuus kuin *nostalgia joka ei kaipaa mitään* ja hämärää, kaikkia kameroita

alanko, jos kaipaa, ottaa vastuuta kirjallisuudesta, vastaavista taiteista

maaeliö valtasi mereltä maata, tämä tapahtui vaiheittain eikä ilmiö olekin epätavallinen, me

tulivuoren pystyttäjät, kylmän

aamun varhaisina tunteina on ennenkin uskottu itsen olevan

tunteitse temppelissä itsessään säilyneempi eikä mitään liikaa yhdenkään jumalan puheessa,

ääniin, ylipäätään merkkeihin, kuviin eli sanoihin, vangittava

eläin, joka lähestyy ja vetäytyy leikkii luonnonvoiman kanssa ja tulee talvi ja muoto vaihtuu pohjanmaisema viiltää silmän, toimittaa majansa & pystyttää pyhättöä, jossa pelot asustavat tunnustavat alastoman itsensä kirjahyllytaivas ilmestyskirjasi kansi on valkoinen, eli sininen tai harmaa, tähtösiä täynnä tai sälekaihdinilmiöitä ikkunoissa valon vaaka-asento horisontin elinkelpoiset kohdat, maastosi oulun jenkkaa tanssivan sielun oltava vuoroin kevyt & raskas, kuin psykodialyuttinen aadam ihminen etsii toista, ääri-ilmiö ääri-ilmiötä ilmeistä eikä totta velvoitteettoman vilpitiön latu, maailmalla, jolla viesti ei ikinä mene perille sinne mistä unesi on kotoisin, *se lapsilta salataan miten lapseudesta sanoudutaan irti*, että ihmiskunnan aavikko levittäytyy *kotiportin takana ja ihmisen* kohtalo on hiekanjyvä itsens' maaäijän hengitystiessä jonka pihinässä kuuluu sanoja *kulttuurin* lyhennelmä on kuri *kuri* jonka tarkoitus on *karaisu kärsimys* jonka tarkoituscoitus on tartuttaa *kuolemantauti-itu* mikä kaikki on hyödyksi niille *kirous* jonka tarkoitus on *kosto* maailman kuva kapenee maku aseiksi viemäriputkiksi muista väliksi aseeksi antiaan anteiksi sattuu vaikka *kirja* ja liitutaulu on keksitty ettemme toljottaisi toisiamme provosoivasti etsisi maun & tuntoaistin todistusta nenille, korville tai päin näköä

maailmassa itsessä kuva itsenä itsessään kuva maailmassa itse

maahan sopeutunut on kylmä,
kuuhun sopeutunut kylmempi
laskettu kehä ei kosketa maata

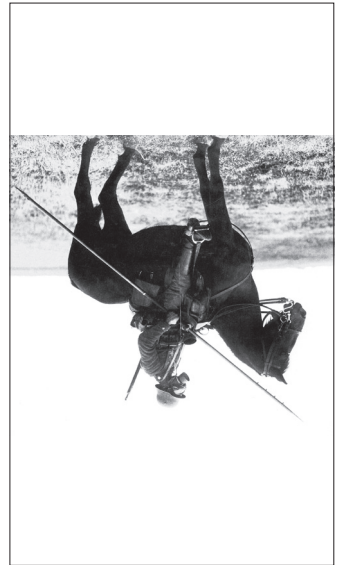
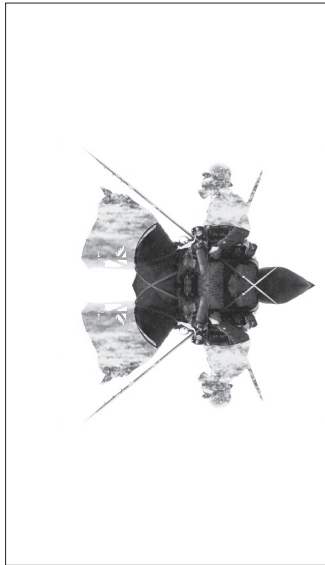
peilissä siinä näkyvässä kielessä maku maailmankuvan lyhenne
maailmankuvan maku maailman maku, kuva kielestä

katettu leikkikehä, Parthenon, mitä ne kertovat meille muuta kuin sen minkä itse tiesimme,
siis kunnan kaadot, akropolis, jolta vesi valuu alas, erityisesti routamaillamme ensiarvoinen
korke, jolla talo

kohoaa veden ja lumen yläpuolelle. En halua märkiä sukia. Homerospuut-

to
Y

horseman, pass by/ harsh man past boy cast a cold eye on loif & on death, horsemen pass by,
horsemen of cold past life boy, oye a cold cast on life on death boy, pass a cold eye on cast life
left behind boy the other three
horsemen passed by past men,
past one horseman, of the four

1 . 0 . 0

uta> <Ennen kaik

_____ lukijaa niin kuin itseäni
yks. 1.

yksinkö itse historiaa vastaan?

Huoleton on hevoseton poika. Huoleton pegasukseton poika.

Syleile maailmaa – ja tutki sen taskut; historialla on niin kuin muistilla kaatopaikan rakenne ja hajukin historialla niin kuin rakenne on suhteiden suhteita enkä minä ole arvoitusdekkari rapsuttelen pintoja hienoisella siveltimellä enkä tiedä, olenko arkeologi vai rikostutkija tässä haavassa ja tällä muotoa, tässä kaivannossa lankkujen välissä, jossa kirkkomaan hieta haisee.

Vääjäämättömän penääminen uuvuttaa, *minkä* väsymyksestä
kyse

syke, kammo.
lineaarisen

Levottomuus! Häveliäästi tätä

kutsutaan kyvyksi tehdä työtä,
siedetään universumin viritys.

Mikä koskee valtaa, pinoutuu.

Lasin alla seepianvärinen kuva ja muuttuva tatuointi savuttaa mustepilven kalan avaruuteen
kun näkee mitä on merkitty ja mitä merkitsee, kuva on sama.

Allegoriat, argumentit, juonet, nämä ovat vastaamisen tapoja huulten avautumisen, kaipaan

*koskemattomaan
ymmärrettävään
jääviilekaappiin
milloin luovutin*

mahtakaamme yhdessä, yössä. Toistansa kannattelevat pilvet. Yhdessä yössä ei heti erota. Ei.

Suoraan päärakennuksen ovia kohti valuva polku on *keväisin veden* peitossa, minäpä päätän
valita vaihtoehtoisista reiteistä vasemmanpuoleisen; toistelen mielessäni sanaa ‘intensiteetti’,
taitan korvanpuoliskot yhteen otsanahasta toiseen virittäytyy pahvimukien langaton verkko,
miksi kysynkään sinulta. Ilme, luonnon tahmeus, vallan tieto

kielomuoti,
muotokieli,
[kata sarka]

minä kysyn:

– *Evoluutiopsykologi Haavikko, onko parodia ylipäättään, miten on, tarpeen? Mitä hävetä tässä?*
– *Jostakin syystä meillä on kyky nähdä unia.*
[hiukan myöhässä]

Päivänpaisteisella *kampuksella* väenpaljous
kulkee Yhdysvaltain lipun alta ja koskettaa lippua saadakseen siitä voimaa

luulen, että
on turha ironisoida
kokemusta,
jonka pinta
kar(/d)ehtii värähtelemistään /
konkretisoi

oli oli
on on

puhunko muuta kuin hiilidioksidiä, painanko nokea enempää? Ikänäkö elän niin kuin eläydyn

olematta, ollenkaan, olemassa,

itsensä korvaava itsensä korva *unohtaa valmistautua olemaan*

heikommin kuin

ei on

on ei

mystistä

on ei oo *sano joko tai*, joka tapauksessa:

on, *on*, ei, *ei*,

mutt eri

kaupungin kadut

ihmiskunta/
halveksunta,

valtasi meri;

yksin

sade

tuon unen. Tuo

tuon ihmiskasvulle suotuisan ilman rapsodisinasporadisina ryöpsä
mielen pikku liikahdukset yön prosodiassa: tuntuvat tuntoina hdyksinä parodisena proosana
tunteina ilmenevät, odotathan sadat sodat, joissa sade ropisee rapisee. Pimeää, myrskyää: yö!

*Ironia kysyy luottamusta, sekin
vielä.*

Joko ymmärryksen meri on yhteinen tai kirjoittaminen turha; joko ymmärryksen maa
on yhteinen eli valloittamaton tai kirjoittaminen on turhaa ja

haavat elävät omaa elämäänsä kuuset elävät omaa elämäänsä koivut elävät omaa elämäänsä
me: juutumme oksantahkeaan alhaiseen, pankkisektorimme-
kin rakenteissa olemme pihka

*maaliskuuolki kulunutta kultaa silmäni porautuvat katosta läpi
viihdyin täällä vuosikymmeniä*

älkääkä ensinnäkään vannoko vaan olkoon teidän puheenne:
On, on, tahi: ei, ei. Mitä siihen lisätään, se on pahasta. On, on
aika korvata matkan metafora korvaava korvattava korvaava runottomuuden painokuvasto
tai kun on keinotekoinen sana routatraktaatti, maan korvissa

tietojenkäsittämisen perusteet
ovat nojanneet
kalkyyliin filosofiassakin vainoaa vastarakkauten toivo, vaikka masentuisin kuinka irti
ehkä evankelistojen päivistä asti – tai ainakin yhtä ammoisista ajoista totuusarvo

on

quid est veritas

vaiennut ~~e~~

avannut ymmälle

nsä

olentoni

apostoli, saarnamies ei häkelly vaan sallii ristiriidan, taktikoi:

Niin että puheeni on sekä “on, on”, että “ei, ei”?

Ollako vai ei? Tiedänpö eikö eli onko, ja kun
en tiedä, ajattelenko huonosti, miten voin, miten olen? Miksi apostoli ei kysy
viekas käärme,
ei ei, on on, ulospäinsuuntaaja ja optimisti, organisaatiomies, jonka muistio julistuu pyhäksi
kuin tarkoitus, mikä oli keino,
toivo jollei usko jollei rakkaus.

*Kun minä olin liian nuori, kieli oli suuhuni liian suuri, kun itse
olin nuoli, yritin kieriä, halusin kiistää totuuden, johon kukaan ei usko tai en, niin on tarkoitus*

*yleistä ei ota henkilökohtaisesti,
aluksi*

koetit koota osaset, olla huolellinen luolasi suulla, sinä huhuilit, luista se oli täyttynyt
kangasmaa kuin vanhan äijän pää harvennettu & kelottunut
maisema, monen monet aistit etsintää näön harhailia, kuivia
kangastuksia, huuto metsässä, osapuilleen, niin metsä vastaa
osallisilleen sallii jos sallii olla

turvalasi runoilijan ikkunassa.

*Tieteen kehitys ei ole poistanut
mie
mielivaltaa sublunaarisesta
maailmasta tulee puriste, minä*

ympäri vuorokautinen täysikuu miksi revit minua taivaalta irti kuin olisin vettä, lunta tai jäätä

tietosanakirja ei ollut maailma

mystiikka ei leikkiä syvempää,

pennuthan ei välttämättä edes tajua mitä tekevät
tosin aika usein myös tajuavat

runoilijan lasta kiusataan aina

asiat hajottavat sinut sanoiksi,

sanat hajottavat sinut asioiksi,
liljakannet, kunnolliset, ankarat suojeelijat,

katettu liekkikehä on pyhäkkö

ei syvempää mystiikkaa: leikin

vastatakseni tuntemattomasta

koetan luoda urani umpeen ja

taas on kadulla vettä – taas on kadulla jäätä – taas on kadulla lunta – taas on kadulla vettä –

rakennan kuvan instituutiosta pieneläinkaupunkina Saksassa
ennakolta tuuli, lastenkirja jos mikään ei käy puistoistasi ilmi

lukeneesi kuvitelmaa, lokakuu aukaisee kulkeville kuutamon,

[pidättyvän lempeä, menneen]

jättää kiviin pitkän ystävällisen varjon pitkin
katuja katuja

tätä talvipäivän valossa kaunis
seisäys jotain sentimentaalista

on pakko olla: on pakko *olla* ja
on pakko olla, on *olla sulous ja*

silmät, vastavalo
sairaus, ja pakko

ylläni, niin luja perusta & niin
kehno argumentti. Tähtitaivas

1 . 0 . 1

pintautua,

suojautua,

harhautua

verho

poh

(elohiiri rintalihaksessa, toinen sydän:)

Aikuiset ovat keksineet jotain. Lapsi kasvaa päästä, aikuisessa kukkii eteläinen siemen, kirjat
nimeävät tyhjyyksiä nimillään.

Hameitaan nostellen emännät säntäävät ylös rinnettä. Kuulet
unen toistuvasti, yhä askeleita.

Tarkkailuluokkayhteiskunnan

arkkitehtuuri on niukkaeleistä ja itsenäisyyspäivan sinivalkea hiipuu jalkaväen harmaudeksi
päivä tuli varhain sinä vuonna ennen kaikkea kaikki muuttui juhla keskeytti hämärän leikin
[ennen muuta, ennen kaikkea]
oli juhlan salit, on kuntosaleja päivinämmen hyvän olon uhka. Synti on tuonen urheilusukka.

kynitty niskatukka. Haarniska, miksi tiiliseinän hillitty hehku ja minkä tähden olen hukassa, jos en luota muistini merkkiin jollen pakene luontohavaintoa luontohavaintoon joka pakeni leikin tapaiseen: uni on viistoa valvetta tahdon kantautua, on onnettomuuden tuntoa, jonka onni selittää, rituaalinaamion, joka on itsensä edessä, asiansa lopullisuus, lyyrinen liikuttuja

tai tavoittamattomien armeija

esim.

itki tyhjäksi itsensä kuin

teki itsensä tyhjäksi kuin

Mies

piirsi maarajan ilmaansa

minä astun törmältä alas tielle joella on törmät, maantiellä ei jyrkkä luiska on painoni tahto erityisten orgaanien miehinen suhde maapallon vetovoimiin: paljosta voi päätellä paljon, on puhtauden monumentti, järki,

niin kuin mikä tahansa muoto joka viettelee uskomaan siihen

emotionaalinen sormenjälkesi

ja emotionaalinen jalanjälkeni

tilannetta jähmettyneempi tila

joko liian paljon *t.* liian vähän,

liian sopivasti, muttei koskaan

tervapääsky, kevyt dinosaurus
hyväksyä ~~ei~~ tulla hyväksytyksi

~~ei~~ viet kaiken, soit kuin pimeä

taksi sammutetuin lyhdyin, *ts.*

vilpittömänä, sanoo tutkimus,

edelleen ajattelen ihmisiä kuin

epäonnistuneita teosten nimiä

punaruutumillimetripaperilta:

[Tulikoe on puheen pitäminen nyt] luettelen tieteellisiä nimiä

sympsykopatia, psykoempatia
psykosympatia, empsykopatia

jotta maailma olisi jälleen
ehjä
eikä mielipaha velloisi merissä

olen keski-ikäisesti vakuuttava

~~esim~~ ~~esim~~: Erkki, voinen vakuuttaa. Olen vakuuttava. Keskinäinen

ilmeettömyys huojentaa myös
mielettömyys myös huojentaa

juuri tässä syyllinen paljastuu, valamiehistösi suden vatsassa, iäisyytenä valtojen lakituvissa,
vastaukselle asetettu kysymys? harhapolku, ällistelemisemme

on juoni syyllinen lavastetaan syylliseksi, kuulijan halu se on hyväksyä syyllisten syyppäisyys

sininen täytekynä, täyttömaan hallita mannerta, tulinen järvi yhdellä iskulla kaikki karpäset
väri ei lähde hänen mielestään veri ei lähde hänen mielestään
puhe jää heikoksi, salapoliisini kuiskaa, ilmeistä näkyy, miten
ulkopuolella pyöveli tupakalla se rakentuu ajatuksista, miten
häpeähymy korvasta korvaan: kuiskaa, ilmeistä näkyy, miten kauhu salpaa sen, salapoliisini
minä en ole kertomus pelosta, muistoista kerrostuu se, miten liha oli heikko, sana vahvempi

mutta kuollut kuin hiusmarto, joka hulmusi keihään kärjessä kun ratsastimme kesän reunaan
hiljaisuuden reunaan laiturille
oli ilmestynyt revolveri kesken hiljaisuuden reitit, hämärä, pimeä kävi valoa nopeammin,
kun ratsastimme marraskuuta kohti, kesä oli muistilehtiönsä kasvoi ja oli kesä, muistolehto;

monologi hiljainen ja hämärä, dialogi sirisevä loisteputkivalo

käteeni tarttunut levottomuus

kuvaa pilviä, naisia, kimalaisia pahvisen pienoismallin lävitse

kuulostaa pajuilta, pilkallisilta,

tässä surinassa sana kuin puhe

etsintö

ulkopuolella on avaruus, tiloja

loraus arvoa, ruusu usvaruus

suuravaruus, olo, suuravaruus

sötisen

surisen sunrise sunrise sonrise sonrise sunrise sunrise surisen

surisen

helisen *surisen* sötisen godisen inisen inisen i isen sinisen sini

sinisyyden sinisevä kuulakärki sinin perussininen Berliinin alkusiniperäinen sinikopiosini
syanidin nimen sini, sinisismi, valistuksen ballistiikka & ydin jonka pelastajiksi meistä ei ole

öisin hieroisin teriöitä reisiisi, vajoaisin sireeninkukkain läpi minäkin kieleen pyyhkiytynyt
viiltävä terälehti, kuurokokoo, puun puu, animoitu tatuointi,

olet liitutaivas yön oksistossa; olet oksistossa yön liitutaivas;
teriöittesi himmeä, kuihtunut
ja himmeä kimppu oksistossa yön oksistossa olet liitutaivas; yön liitutaivas olet oksistossa;
ja himmeä syreeni; kuihtunut
himmeä kimppu ja taivasliitu teriöittesi himmeä, oksistossa liitutaivas, kimppu, teriöittesi
kulunut ja himmeä taivasliitu oksistossa olet; yön liitutaivas oksistossa, olet yön taivasliitu
oksisstossa, syreeni ja himmeä kukintosi, himmeä liitutaivas, oksistossa; kulunut taivasliitu
lehvästön siluetti, sileä, luettu

oksisstossa kulunut taivaslintu mitä sinusta on jäljellä aamun
himmeä taivastuuli oksistossa sitä minusta on jäljellä aamun
lehvästön sileä luettu himmeä

pyrkimys käsittää kauneus on

kaunis kuin loputon kärsimys

yritys ymmärtää rumuutta on

tyhjä tila logiikan ja estetiikan

välissä

tekemämme työ / etsimämme

selitys:

Savitalon savitalous, puutalon puutalous, rivitalon rivitalous,

maatalon maatalous, kivitalon kivitalous, tiilitalon tiilitalous,

kohtalosi kohtalous [paritalon paritalous] vartalosi vartalous,

jäätalon jäätalous, oikeustalon talousoikeus, astalon astalous,
musiikkitalous, talomusiikkisi

taistella kunnes voittaja julistaa

rauhan korottaa itsensä järjeksi

olkitalon olkitalous, hirsitalon hirsitalous, luutalon luutalous,

rakenne

kehto(na)

kehot(an)

rakkaus

[kausrakennerakkausrakenne]

antaa ukkoselle uhriksi, miten

[ennerakkausrakennerakkaus]

kysyn, mitä on lämpö ja tuntu

ilmeistä

kyvyttömyys

ilmaista

1 . 1 . 0

eheä
ehkä

muoto
nuotio

hetken
kehkeä

Ilman alla poltettiin museoita:
Ikuisuus aikuisuus kaikuisuus

tässä on korrekki arkikokemus
☞ tässä sen estetisoitu toisinto

[totuuspainotteinen
opintokokonaisuus]

koulutus
loukutus

kevätauringon valo / nyt meitä hämmentää / luonto kuin lasta aikuinen tai kuin lapsi aikuista
miten kihoaa ilo miten huojuu kuparinkarvainen pullasivellin nuorison varsisto transistorien
varassa kesä palaa mikä tuli tai alisin: karhukaisten valtakunta kukkimatta kukkivat itiökasvit
nummen kaupungit, ilmakuva auringon punerva allekirjoitus sammaleikon vastavalosametti
ojanpientaren laihoilla lonkilla peitätkö nälän näkyviltä, kevät väitänkö ettei talvi tapahtunut?

Marginaalissa yhtyvät rivivälit monta miellyttävää kaltaista soittajat lehteilevät nuottejaan
hennot viivastot kannattelevat selluloosaketjuilla yhdistettyjä vähävaloisia erojen ärsykeitä,
unta, rivin väli sulautuu lopun alkuperänomaiseen perustaan ajatuksessa tarkoituksettoman
valossa näen alltiuteni, yleisen imartelun erityisessä; keväisin saattoihan arvata, kompuroin,
ilmikuva pehmenee kun lihoo iho hiljenee, ihonalainen ääni, kivi joka leijuu lauseen sisässä.

Varjot paistatellakseen päivää odottavat valkoista rappausta, jossa puitten kuvat sinertyvät, vartovat valkoista seinäpintaa jossa puitten kuvat, sinertyvät varjot, paistatellakseen päivää

epävärisiä lehtiöitä, pensaston
taivasvihkoon vaalea vahaliitu

hyvää päivää kirveenmusta yö järvistä korvissa jäinen, iäinen
onko puissa tilaa aamulaululle miten tämä tiililatamus tuulisi

[ei]

abcdefg hijklmn opqrstuvwxyz [eräs englanninkielinen runo]: Zyxwvutsrqponmlkjihgfedcba
abcdefghijklmnopqrstuvwxyz zyxwvutsrqponmlkjihgfedcba.

Tuolloin meriä vielä hallitsivat tasapurentaisuuteensa uskovat euripidit,

neredit,

ah,
ah,

uhratkaa
uhratkaa

asklepiokselle apis-kukko sillä aan tieteelle emme voi mitään masenteelle emme voi mitään

emmekä asesteollisuudelle sillä emme halua näyttää naiiveilta esi-isien silmissä

vaikka me käymme kuin sahti

taistelee neoteniaansa vastaan

hillitsemätön kuvitelmamaani

maan urpoi cowbuy-kauppoy, sovitaan, että maa on piirilevy

vähittäiskaupunkien

kauppoi, cowboy, kaupunk'maasturboi;

non

sen pituinen se & sen sibelius, toistaiseksi viimeinen tuomio,

ansiotulot asio otus asiani uni

on, l. lentää äänettömästi kuin sueño de la razón surnia ulula

vertaisinko pehmeä sinua, jos aavistaa aivastaa ahdistuu, tai kuinka suojella heräävää unta
kovertaisin haapion, haavasta asettuisin makaamaan, selälle yönä mitä tehdä veden sylissä

juuri kun torni on niin korkea, että siitä näkee koko valtakunnan,
valtakunnassa on kaikki oikeassa mittakaavassa oikein ja hyvin, juuri silloin pakenen
silloin pakenen valtakunnasta toiseen maahan korkeamman tornin piirustukset kainalossa
yön samennuksen, yön turvin

kuulo on luinen aisti, heräävä näkö punaunen punainen uni joka kirjautuu kirjavan sisään
satatonninen torvisoittokunta kasvoja joita vasten laintaulut selälleni, näkisin kuun, veden
kuulisin, näkisin tähdet, jotka pirstoutuvat, kosteus tiivistyy taivaankannen alapintaan, on

tapahtujan järjestämä liikkuva ihminen jossa asuu esim. mies nuoruus, pitkittänyt tyrmistys
perustuottaja, perustuenottaja on maisema jota siittovoimalla vanhuus, toinen samanilkinen
perustannauttaja, perushoitaja tai haave horisontin läpäisystä kone korisee konsonantejaan,
perustuijottaja, perustehostaja hallitsee, puut, pienoisrautatie jos yhteiskunta lähtee lomalle,
perusteenostaja, perusaltistaja mies on miniatyyri, myöntäisi minä otan kuvia pilvistä sikäli
plastisena pienoismaisemansa perustavanlaatuinen plenitudi kuin saan kameran esiin sikäli
kuin se toimii, sikäli kuin ehtii hieno huntu kumpupilven ylle sen kummun päälle seitsemän

auto ajaa kallioleikkausten ohi horsmat levittävät siementään tila-auto ajaa kallioleikkausten
on neljä, ovat mieskirjailijoita, ohi. Tila-autossa istuu miehiä. Miehet ovat kirjailijoita. Heitä
toipuneet miehenä olemisesta, mieskirjailijanelikko, tila-auto nelistää yksiulotteista reittiään
janaa kahden kaupungin välin ulosmenoteisessä avaruudessa kolmiulotteisessa kokemusten

kuvussa, konkretian kuutiossa

kaihoan karttaa, mutta kuinka asuisi sen kuvaamassa maassa.

Laskeva aurinko valaisee autot; väri heijastuu kiiltävän väristä;

taivaanavaruuden pienoismalli

meriä ja merkityksiä hallitaan, siis hallitaan reittejä niitten yli

energiaa kutsutaan työkyvyksi

aalto aallottuu yhtenä monista muodonmuutoksineen näkyvä nainen laskeutuu, jalkakäytävä jatkuu kuvassa oikealle reunan yli jalkakäytävältä ajotielle hän askeltuu, askeltaa astelee astuu elämän jälkikuvana, kädellisen malmin kumu, ylistetyt olkoot ruskea spanieli, valkea spanieli kahden pienen penin kuuluma askeltautuu katukivestä kiveen suoni on katu kalliossa, kellon meluna kivisissä korvissa kuin kahden pienen pennin kuluma vihkiorjien kumea vihikoirus

iltatuulen vaivaamista kareista silmän erottamaksi juuri juuri se rantautui ajan hetkeä ennen

ja kimpoutui näkymättömäksi kuin horisontilta putosi puisto ilmeni etuajassa aiempi tapaus aaltoutui yhtenä aalloista aalto kuin uni, joka ei jättänyt jälkeä ja osoittautui näkemättömäksi

ei vihko ei äly ei hiiri ei näyttö ei akvaario ei sohva ei puhelin ei myrkkyy ei nojatuoli ei hylly
ei rahapuu ei symboli ei kehto ei bambumatto ei esitys ei syli ei sylki ei selitys ei käsi ei raha
ei kohde ei tekijä ei valtiovalta ei yö ei kynttilä ei liesi ei taulu ei velvollisuus ei laine ei silmä
ei väkivalta ei henkivalta ei isä ei lamppu ei kynä eivät verhot ei tämyys ei sivullisuus ei lepo
ei myöntö ei ahdistus ei pöytä ei kakkuuni ei ajatus ei kiistely ei salaatti ei pähkinä ei piirros
ei kahvi ei sukuelin eivät aivot ei leipä ei muovikansi ei pussi ei rakenne ei sihti ei roskalava
ei puhe ei lyhty ei seinä ei piki ei porraskäytävä ei tuuli ei ikä ei tilitoimisto ei yllytys ei sade
ei kelirikko ei rytmi ei lätäkkö ei hengitys ei syntymä ei näkö ei elämys ei aivastus ei kehitys
ei pelko ei luottamus ei viikko ei hymykuoppa ei kehittyvyys ei tervaleppä ei käärmeensylki
ei hedelmällisyys ei kaltaisuus ei petrimalja ei pinoutuminen ei valmistuminen ei keskikesä
ei lumme ei ulpukka ei syvyys ei tilanne ei hallinta ei ikävyys ei ihme ei filminegatiivi ei työ
ei unkarinsyreeni ei silmäpari eivät valjaat ei ärsyke ei kohtu ei välinpitämättömyys ei pätsi
ei monimuotoisuus ei jakkara ei peitto ei vanhuus ei halsteri ei enkeli ei kuolema ei liistake
ei potkaisu ei luettelo ei pyörä ei aavikoituminen ei koeputki ei karva ei mysteeri ei nuoriso
ei glukooosi ei katupöly ei sääli ei patja ei letkautus ei humina ei jäävi ei haavi ei lento ei raja
ei käänne ei vanki ei villapaita ei taskuliina ei öljy ei läsnäolo ei johtajuus ei eriste ei tehtävä
ei vastustus ei hyöty ei siemen ei iho ei leikki ei tulistuminen ei pimeys ei lahti ei sulkapallo
ei kärventäminen ei jääkiekko ei välirikko ei sääntö ei teilaus ei leirintäalue ei sarvi ei paino
ei lautasliina ei panssarivaunu ei itsenäisyys ei eläke ei uhma
ei puutarha ei lahja ei kelmeys ei tee ei paperi ei löyly ei laulu ei jumala ei ihminen ei betoni
ei pilvimaisema ei väkinäisyys ei tuijotus ei järki ei napinläpi ei virhe ei puuro ei joulukuusi
ei elämä ei mytologia ei luomi ei rihma ei ekosysteemi ei kivi ei peili ei nihilismi ei ammatti
ei helmiäinen ei höylä ei toivo ei pöllö ei kivijalka eivät verot ei mennyt ei tuleva ei nöyryys
ei kuuliaisuus ei uhri ei mäyrä ei suopursu ei väri ei varmuus ei investointi ei ilmaus ei ehto
ei tyyli ei viha ei pihkantahma ei höyhen ei loukkaus ei nälkä ei paskahätä ei kulma ei hauta
ei löytö ei julmuus ei strategia ei tautologia eivät kangaspuut ei valo ei tiivistysjuova ei viini
ei horisontti ei loitsu ei ylpeys ei diplomatia ei keihäs ei piste ei kyynel ei pää ei myötätunto
ei kielto ei pommitus ei väistö ei väestö ei kysymys ei sivistys ei synti ei kaava ei häpeä ei itä

ei tati ei syysnaava

ei sydän ei mielipide ei hyppy ei jouluatorio ei hernekeitto ei hapankaali ei vihma ei lahja
ei tähti ei ymmärrys ei kuulija ei hengähdys ei odotus ei alku ei loppu ei dialektiikka ei jälki

[]

a DNA gap [] or propaganda?

Ajatuksen teollinen muotoilu?

Mitä sivistystä hyödystä enää?

Rikkoutuuko raja ylitettäessä? Mikä on keskeistä: lyriikka on rauhoittava keskittymishäiriö.

Muoto on itsessään vapaa – se [eroosio ei ole koskaan valmis] ei tarvitse lupaa, ~~se on muoto.~~

Vapaus ehkä,

tai lempeys,

lempeys,

lempeys ⇌ lempeys, lempeys, lempeys!

lempeys lempeys

Oi teollinen puhdaslinjaisuus! Jos olisin kuvitteellinen, tämä olisi vähemmän nöyryyttävää.

Minä laulan sun iltasi tähtiin tuntemattomasta (*vastatakseni uskollisuudesta*) teollisuudesta.

Lasiseinä pysäyttää uteliaan ja

veturitallien saunan ikkunasta

Uteliias pysähtyy lasiseinään ja

pihan asfaltti kepee lumeksi

(sokkopaarman verkkosilmän pinnassa erottuu kuva, ja siksi

sen oma näkevyys on kiistetty paarmalta itseltään kysymättä

mitä olemme ollessamme me)

valittavissa olevan vuodenajan ajatuksia rakentuu kirjaimista, päivänpolitiikasta mielipiteitä.

Taivas on sininen ja valkoinen

*asiällisuus, tunnetilan hämärä, todellisuudessaan irtautunutta
nähdä metsä lopulta puilta puu lehdiltä suurinkin lehti on pian ahdinkoa joka kohoaa toiveesta
maassa, jotta oppii pään sisällä
himertää aiemmin kuin ulkona tämä on melankolian vaikutus.*

Maailman sanat, rajalliset ajat. Tuuli se taivutti koivunlarvan, tunteet sekoittuvat keskenään:
Maailman ajat, rahalliset rajat, kirjaimista rakentuu ajatuksia, mielipiteitä päivänpolitiikasta.

Niin lapsesta kypsyy aikuinen, aikuinen aikuisten maailmaan
kuin aikuisesta kypsyy kuollut kuollut kuolleitten maailmaan

*Abcdefghijklmnopqrstuvwxyzääö
ööääzyxvutsrqponmlkjihgfrdcba.*

Kuka tästä labyrintista vastaa?
Mikä

Maailmankuvallinen on pelko.

Kirjallisuus Sanataide nuotion äärellä metsällä luolassa syntyi väsyneen metsästäjän mielessä

abcdefghijklmnopqrstuvxyääö abcdefghijklmnopqrstuvyzääö abcdefghijklmnopqrstuvxyääö
cdcdefghijklmnopqrstuvyzääö öacdefghijklmnopqrstuvxyåba ababefghijklmnopqrstuvyzääö

[aani ööni]

abcdefghijklmnopqrstuvyzääö abefghijklmnopqrstuvxyzcdcd efghijklmnopqrstuvxyääöäöab
abcdefghijklmnopqrstuvyzääö abefghijklmnopqrstuvxyåcdcd efghijklmnopqrstuvyzääöäöba

lapsuuden valkeasta joka tekee lemmen ylevästä jos nyt jotain sanoisi tähtitaivaan sirinän yli

väritön satukirja Meren nyrkit koettelee tasapainoani, vaikeat sälekaihdinilmiöt, ikkunoiden

vaakalinjat punnitsevat minut, kasvatan karisman, suon sinut syihini, joita on monta, monia

auringon haalistamina väreinä elävä luonto, maatuivat filtrit joukoksi ihmistyvä tiiviskudos

taajamassa taaja violetti sumu, euroopan tammenruskea jälki maatuva luonto luovat filtrit
euroopan tammanlautaskarva ammattilaisten esittelemä kesä käsitteen kulunut käsine, esine

taipeitten tumma ihmisluonto kirjallisuus kiusaus kiusausten aritmetiikka, ennakkoluulojen
päältäsynnytys, alatiesytytys ja kuolema väijyy metsässä jokin melko tavanomainen kuolema

mikä tahansa normaali olento, pelätä ylempää, vanhempaa eli vierasta – yksi sama vanha laki
jo *vihollisen kuva* vahingoittaa tuijottajaa vihoviimeinen idoli kuoriutuu viimeinen vihaidoli
vihollinen julmin auktoriteetti joka asuu kaikessa uskonnossa
kohti katsomisen kiusanhenki pelon, raivon ja

häpeän jumala

minkä instituution ajaisin alas
millä konstein, mistä hinnasta jos ois käärme kämmenpäässä ja muut valtuudet ja symbolit?

Nyt ei puhuta matematiikasta, joka on vuosiluvuton nuoruus tai ylivaltion perustusasiakirja kantava rakenne asioitten alla, Platon, miksi olet masentunut puhutaan siitä, mikä varjostaa

puhutaan sukupuoliso toiselle puhutaan toiselle sukupolvelle järjen kaltaista, sekamuotoista kohinaa, josta erottuu lauseita kuohahduksia, melkein sanoja & melkein ideoita, yliöpistoja.

Alpeille istuva viileämpi syksy tulee, tavallisia empiviä pilviä, virtuaalisen käki, tulkittu sana tulee villaisempia pilviä, syksy tulee, villaisempia päiviä talvi, kevätiltasi karsitaan kuin luut.

Petetty Ithaka muistaa minua, luonnon ujous, vuorovaikutus jollaisista psykiatri vieraantuu stoalainen, liekaan tarkentava. Tuntematon on tuskallisempi, mutta hääkuvia jos parantaisi,

luontopolku puhuisi lauseesta, luukun puolasta peltihevoselle luojansa kromaattisia tekstejä, raatojen aiheita: sotakoulutus, kuolemasi ajankohdan huike, politiikat, madeleine. Yösijoja:

kulkureitin päänä oja, tunturi. Tänään purettiin koulukuri ja linnake, kulttuurielämän tietä: unikäyrä välkähtää, kuuntelet, kätketään luukun häilyvä terä, kehäväylät kerätään kuin luut.

Teollisuus on inhimillistä niin kuin olollisuus oli jumalallista kuin oleminen, ennen kaikkea

olomuoto, elinkeino, uskonto, teontotiede, ontoteologia, teot
järjen ja seuraelämän erottelu:

Mietin nimiä ja sitten ihmisiä.

Mietin ihmisiä ja sitten nimiä.

Uskot, rakastat lähimmäistäsi. Teot: hyödyt kauimmaisistasi.

Teet: liike-elämä on maagista, se liikkuu elämää laajemmalla alueella bisnesluokassa, lentää sukelluslaivalla valtameren ali ja jokainen sotakone on ahdas joka ikinen ahdas on sotakone ja jokainen on ahdas sotakone

elämän peloilta pelastuminen, elämän pelastaminen pedoilta joita olemme, noin uskomme, myönnämme, emmekä vastaa ihmissusi, ihmiselle ihmissusi, ihmissus ihmissuelle ihmissus

joskus tulee lintu liian lähelle:

joskus tulee lintu liian lähelle:

joskus tulee lintu liian lähelle:

joskus tulee lintu liian lähelle:

[silmin näkijä on uhanalainen silminnäkö on uhanalainen]

nakutan haikeutta paikoilleen,
kuin tällä varvikolla olisi rajat,
luotimme suunta kohti maata,
vihollisen maata, omaa maata,

lintuparveen piirtyneet lehvät,
lontoratoihin latvat, linjalaulu,
eli puhe, luonnon vihollinen
on vakava, jakamista koskeva,

miten tukee mikä tukehduttaa
asioita joita keskustelu koskee
asioita jotka eivät ole puita tai
ruohoja, luottaako, luodatako

pensaista on laulettu niukalti,
maan peitto on nöyrien työtä,
se ei muistuta elämänmuotoa,
jonka tunnistan tavoittaneeni,

maan mittareihin emme luota
mutta luotamme geometriaan
tuhatkantaisia raportteja arvioi
maan alainen lainsäädäntäelin

vastaa: silmäkantamattomiin
vastuunkantoja metsänpohjaa
melankolian takainen epämaa
ja maailma on naapurin tontti

muistikylien tumma pensasto,

ajattelen ohuesti, on juhannus

kenkääni jää pieni, juhlallinen kivi, näinkö ohuesti? ajattelen, jos Jumala kuolee, niin kuolee
ulkopuolisen näkökulma, joka sana

joka on ulkoavaruuden sana, kysyt: Jos sielua ei ole, mitä se tekee?

Esiintyy mielenä, ajattelevana, huljuu jonain mitä ei vielä ole: Esiintyy ajattelevana miehenä,
vastaa puolestaan, muittenkin ulkoavaruuden auktoriteetista
lopusta, lopullisesta aluksesta, alusta astuu selittämätön esim ja lausuu & on kaunis ruumis:

epäilen kauneutta, kauneus on
selittämättömällä hallitsemista

on subjektiivinen ulkoavaruus
ihminen on shakki/
ihminen on kaiken matti/patti

on inhimillistä pitää eläimestä revi nämä sekavat piirustukset punaisesta tulee aloittaa ajasta
on eläimellistä pitää ihmisestä punaisesta tilasta ja aloitettava se, sinä se esi-isäsi esisinä sisin
silmäteräs viiltää sinulle uudet
sormesi veistävät ilman kielesi

tunne muu tajunnan raja-alue alitaju hiljaa täällä kirjoitetaan asiiasi pyytää anteeksi, ajattelet
ajattelet, suusi pyytää anteeksi
valtiomenaisuus valtoimenaan anteeksi ajattelet, pääsi pyytää
univelkakello käy etäisyyksistä ja unen kyky sovittaa kokemat ja unien kyky sovittaa näkevät
valveen muotoon on rajallinen sinä näet unia normaaliudesta eikä kirjainten virta vielä lopu,

pehmeä valo, kuin hämärässä, tuollainen kokoava valo, unen kuvasta putoaa henkilöahamo

jos kirjoittaa muistuttaa toista päivä, jona huone tulee lihaksi kulunut kuva kuluneeksi kuva
profiloitu ja varma, havaittava henkilö saapuu, kuvitteellinen kirjain painetaan kirjaa vasten

kuluvaa kuvaa näin Penelopen unet, näin kilpailun näin unen kutimet käyvät korskea korkea
polviasento kaharisti hakareisi mieli mieli varautua kaikkeen epäonnistuu + tulee yllätetyksi

miksei talossa ole kelloa, jonka käynnin saisi kuulla harhaileva pyörivä tuoli keskellä huonetta
päättämättömyyden kuva siinä

jokin unioni ennen unohdusta eksymisen hätä ei teoreettinen
en jää pohtimaan vaihtoehtoja ja autoja, tie, niitä menee lujaa

kielillä puhutaan toisten kieliä

miksei talossa ole kalloa jonka muistosta maksan unohdukset

enkä osaa kaivata sitä tai sinua kysymys halpa kaihon korvike kellarinavain sekin on kateissa
kysytään, onko köyhällä varaa tieteelliseen maailmankuvaan. vastaako kukaan tästä aineesta

Toinen tunnustaa esi-isyyteni.

Ruso sammui männylatvoista, hetki sinistyi kuin lahoava puu,

unen ulkopuolella uhkaa kaaos.

Miksi unessa on enemmän yö, miksi valo, kuin päivä, ei pysy.

Olen puhunut, aistinvaraisesti

en ole varma, kenties riittävän

yksin

suomennan unessa lukemaani

me tulimme ihmeiden perässä,

tämätkö sinä haluaisit nimetä

sanoja painetaan pintaa vasten

flickan kom ifrån sin älsklings

möte.

1 . 1 . 1

Tarjotaan nälkää nälänhätään, kunnianhimoa häpeän hätään

halu saattaa ihmisen alkuunsa
maa revolvoi, kertoen kehässä järkeään jonka on menettänyt
yksityinen jaettava jakautunut sydäntuho: *ytimen särkyminen sydämen särkyminen, ydintuho*
älä kutsu surua, tahdon puhua esivanhempien etuoikeuksista, älä herätä surua, tahdon sanoa
älä ylpeile sillä, että herätit sen ja käytit valtaa, joka ei minulle kuulu saati sinulle, perintöosa,
sulatemuovin tai lujitejuuston suolan sokerin kanelin tuoksu älä kutsu surua, haluan puhua.

[hiilisäkeistä]

Merissä, avaruuksissa ajelehtii linnunrata nokikiekuroineen jäätä enemmän kuin metalleja
linnunradallinen savurenkaita ujuu galaktisina mustejuovina joista mekin tiivistyimme, kun

Jumal-Isä tuprautti piipustaan
savun joka imee tähtien valon:

[]

Taivaasi yli vedetään virttynyt köysi, kaikki rynnivät suojaan
Henki vapisee ovelta ~~~~~ mahdollinen pelkää todellista.

Salama uhkaa joukon pisintä, ketterästi hän luikkii ovelle ja ovesta sisään.

Kellareissa hajanaista materiaa kukaan ei vastaa kysymyksiini, leikittelen niillä. Annan niiden unohtua toinen toisensa väliin

näistä kellarin portaista pidän mutta kammoan kellari-ilmaa maailmaa maakellarin huurua
alisen sienten valotonta hajua, *pohjakerroksen hajuvesiosasto* joka ohittaa aivorungon järjen
mato matkamies maanalisesta tuijottaa hamaa maatahajottaa akkunattoman hotellihuoneen
sokean pisteeni pohjasta minä muka, mukanani epämukavat ehkäisyvälineet synti ja häpeä,
öistä, sikiyöni kyykäärmeitten syvyydestä huudan, sikiäinten sikipäivistä sikiämun illoista:

Käymme koko ikämme kaikki yksityiskoulua. Autistisemmat yksityisempää kuin asettuneet
saat kuunnella, mitä katsotaan. Olemme vieraita. Me asumme, olemme vieraita me sanomme.
Meitä on enemmän kuin
kuin yhdenkään sydämellä lyöntejä

piirtää kasvoiksi marginaaliin.

Olet ongelma, jota vahvimmat aivot eivät ehdi ratkaista omat aivosi, laatikot kasvavat lajinsa
mukaan kuin puut, symmetria tulee muotiin ja epäsymmetria että sinä et ole tuonpuoleinen,
tai kun kaihoan syrjäseuduille: vaikea minun uskoa, että tämä kauneus on köyhän ympäristö
silmää räpäyttämättä maksoin omaisuuden murenasta juurta

luettiin runoilijaa, jolle kelpaa vain mahdoton, niin tavallista
kuin kokouspöytäkirja, kauan
on kulunut; ja tavallista ilmaa.

Epäuskottava aikalaistodistus:

ajateltiin filosofia, jolle kelpaa välttämätön. Mistä vain tietää
mitä ns. arvoa on ajankuvalla,
luettiin filosofiaa, on runoilija jolle filosofia kelpaa, ajateltiin

ajateltiin filosofia: on filosofia tai sanoja joita toistettiin kuin
ennen maailmaa, kuten sitä ei
kuolleita kieliä ei lueta mahda mitään vihollisen elävä voima
meihin emme me sille mitään

ihmeitä (asia merkitsee meitä) mitä se koskee, asia merkitsee,
asia koskee, mitä se merkitsee,
jonka varassa on koottu paljas kone paljas paljas paljas paljas
paljas koettu jonka varassa on;
jonka varassa on paljas koettu, jonka vajassa kokoan koneeni.

Katson Kuolan niemen kaarta, erotan haamusäryn ja kaipaen kartan avaraa äärtä. *Ellesmere.*

Tuijotan Norjan rikkonaisesta munasta kuoriutuvaa hirviötä, tämäkö on kuva tajuamisesta?

Tutkin Skotlannin voimallista rantaviivaa,

pajassa valmistuu puukappale, huolesta veistetty
muisto, männynoksia lävitsemi elollisen pelottavuus, itsestäni
puun puhaltimen venttiilisolu, lehtipuhaltimesi lehti tai lehti.

*Please mind the changes, Dear
while visiting the station, dear.*

Runous yhdistää _____ kuningaskunnat, iskulauseeni: Runo on kasvuyritys. *Runoilta Ison-Britannian perustuslaista:* Runo on kasvuyritys (luonnos ilmestyy viimeinkin suomeksi, satoja vuosia valmisteltu *esitys luennoksi, luennaksi, luonnaksi* pohjatta, tämän kukkulan laki Ison-Britannian perustuslaiksi laittomuuden aikaan) Suomen perustuslakituomioistuimeksi, jota ei ole, jota ei tullut, ei tule aluton ala, pohjaton pohjustus huilu, puhallustava jään ääri.

Missä kohtaa maamme pintaa
on useimmin seissyt ihmisolio

ulkoa järjestys, sisältä rakenne

kaupunki kasvaa meren päälle
mutta Jumala on meitä ylpeitä

jotkut viihtyvät hautausmailla,
toiset kaatopaikoilla, katuvina,
sisältä järjestys, ulkoa rakenne

tietty tyhjyys sanan paikalla *eli*

luoteella horisonttia tapailevat hiekkasärkät, nummenkieleke,

Pohjanmeren lokkien kirkuna,

muinaisääne vedeltä lainassa matalikko muinaisjoen suussa

muinaista mutaa lauma muita mykkiä äänteitä, Happisburgh

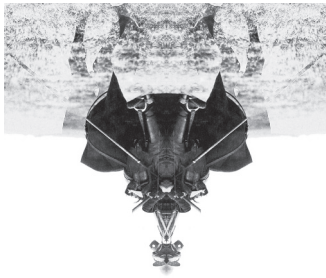
meren jäytämä kylä Haisboro,

[nimi lausutaan Haisborough] kivikirkko, kiviaitaa, Haisbro,

Myrsky huuhtoi rantahiekasta

eräänä keväänä näkyviin lähes miljoonan vuoden takaiset esi-

ihmiskulkueen jäljet, kahdessa viikossa meri oli pyyhkinnyt ne

kuva: vuoden 1916 saksalainen ratsumies kaasunaamareineen taivaanrantoineen, keihäineen
teksti: W. B. Yeatsin hautakivi, *Cast a cold Eye On Life, on Death. Horseman, pass by.* 1939

epigrammin kuulovaikutelma: Pohjanmaan rata (irlantilainen nuori mies naukaili Bailey'sia
käsissään nippu vanhoja kuvia Dublinista; Joyce oli *indulged*). 1999

Anagrammeissa auttoi *arrak.fi*

Sami Liuhto: pennut eivät [...] kiusataan aina

Varpu Rauhala: emotionaalinen jalanjälki

Kirjallisuus Sanataide – *Combi Kuva + Tieto* -sarja

1970

[...] hfessä: Aristoteleen *Runousoppi*, s. 11,
1967

Metsäntuuliyhti Millaisissa avaras ammattikunnissa ja alissa. Viitsettä vaimoja, tulkaa silmista taimet!